2003

ο ελληνικός αντιαμερικανισμός σε δράση

Τα όσα ακολουθούν πρωτοδημοσιεύθηκαν τον Μάη του 2003. Είναι αυτούσιες οι πρώτες εφτά σελίδες του τεύχους 2 του περιοδικού "Φλίπερ" που εκδιδόταν τότε με την ευθύνη της αυτόνομης πολιτικής ομάδας Carthago. Στην ουσία πρόκειται για μια εμπειρική καταγραφή των ελληνικών κοινωνικών και κρατικών αντιδράσεων όπως αυτές εξελίχθηκαν κατά την προετοιμασία της εισβολής της "συμμαχίας των προθύμων" στο Ιράκ.

Οι αντιδράσεις ενάντια στον "πόλεμο του Μπους" δεν περιορίστηκαν βέβαια στην Ελλάδα. Από την άλλη, μπορεί να πει κανείς ότι η Ελλάδα διέθετε ως συνήθως ορισμένες "ιδιαιτερότητες". Με λίγα λόγια, ίσως ήταν το μοναδικό κράτος στον κόσμο που συμμετείχε στην εισβολή, ενώ οι πολίτες του, σε μια σπάνια επίδειξη μαζικού στρουθοκαμηλισμού, παρίσταναν ότι δεν συμβαίνει τέτοιο πράγμα. Και ταυτόχρονα φαντασίωναν πως είναι οι τελευταίοι πραγματικοί αντιαμερικανοί που έχουν απομείνει στον κόσμο.

Για ένα κράτος που συμμετέχει σε πόλεμο, τέτοιες συμπεριφορές μπορεί να αποδειχτούν απεριόριστα χρήσιμες. Και όντως, το ελληνικό κράτος δεν δίστασε να σιγοντάρει τις αντιαμερικανικές εκδηλώσεις την ίδια στιγμή που συμμετείχε στον πόλεμο του Ιράκ. Το αποτέλεσμα, όπως θα δουν οι πιο μικροί και θα θυμηθούν οι παλιότεροι, ήταν η μίξη τραγωδίας και φάρσας που μόνο η πραγματική ιστορία μπορεί να προσφέρει. Ολόκληρη η χώρα κινήθηκε για ένα μήνα σε πελάγη πραγματικού σουρεαλισμού. Ήταν τότε που η πλατεία Αμερικής μετονομάστηκε σε "πλατεία Βαγδάτης" με πρωτοβουλία του ΚΚΕ. Ήταν τότε που ο Κώστας Λαλιώτης ηγήθηκε πορείας στην ουρά της οποίας ήταν... οι συνήθεις ύποπτοι. Ήταν τότε που τα ΝΕΑ του συγκροτήματος Λαμπράκη κυκλοφόρησαν με ένθετα αντιαμερικανικά αυτοκόλλητα θυμίζοντας το ΜΠΛΕΚ της δεκαετίας του '80.

Και τελικά, όλοι έμειναν ικανοποιημένοι. Οι έλληνες αντιαμερικανοί πατριώτες έκαναν το καθήκον τους. Η ελληνική στρατιωτική υποστήριξη των ΗΠΑ στο Ιράκ και το Αφγανιστάν συνεχίζεται έως σήμερα.

Αλλά σήμερα, όλα αυτά τα έχει πάρει το ποτάμι. Η συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον πόλεμο της Λιβύης, όχι μόνο δεν υποβαθμίζεται, αλλά υπερτονίζεται. Ο "ελληνικός λαός" έχει ξεχάσει τον αντιμαερικανισμό - απλά ελπίζει ότι με κάποιο τρόπο η συμμετοχή στους πολέμους των ΗΠΑ θα "μας" γλυτώσει από τον εφιάλτη.

Από την άλλη υπάρχουν και ορισμένα πράγματα που παραμένουν απαράλλακτα: η λατρεία προς το πλήθος. Ο φετιχισμός του "αγωνιζόμενου λαού". Η διψασμένη προσμονή της επανάστασης που θα έλθει όπως πάντα απρόσμενα σαν σπασμός. Η αδιαφορία για τα περιεχόμενα και ο θαυμασμός για τις μορφές.

Αν σήμερα ο θαυμασμός για την πλατεία Συντάγματος αποδεικνύει κάτι, είναι ότι από τα όσα έγιναν το 2003, ελάχιστοι ήταν εκείνοι που διδάχθηκαν το παραμικρό. Καμία έκπληξη: η πολυτέλεια του να μην καταλαβαίνεις Χριστό και να μην τρέχει μία, υπήρξε για χρόνια ένα από τα πλέον παραγνωρισμένα προνόμια των πρωτοκοσμικών. Τι κρίμα που τώρα τελευταία αποδεικνύεται πως είχε ημερομηνία λήξεως!

antifa★scripta

Ιούλιος 2011

Το υλικό που περιέχεται εδώ, βρέθηκε και σελιδοποιήθηκε συμπληρωματικά με τα κείμενα "Αγανάκτηση Τίγκα: Γιατί δεν πάμε στο Σύνταγμα ούτε δεμένοι" και "Πού πήγε ο αντιιμπεριαλισμός" που περιλαμβάνονται στο περιοδικό Antifa: Πόλεμος ενάντια στον φόβο, τεύχος 25, Ιούλιος 2011.
Προφανώς η χρήση για τους σκοπούς του ανταγωνισμού είναι ελεύθερη, αρκεί να αναφέρονται οι πηγές.

Στο εξώφυλλο: Παραστάτης μαθητικής παρέλασης με αντιπολεμικό αυτοκόλλητο, 25/3/2003.

φλίπερ

έκδοση από την Carthago για κινηματική χρήση, #2, Μάης '03
για επικοινωνία: Τ.Θ. 3586, Τ.Κ. 10210 Αθήνα

13+1 στιγμές του ελληνικού αντιαμερικανισμού

χάνοντας το έδαφος

κανένα μήνυμα από τα δυτικά βαλκάνια;

οι μέλισσες του ολέθρου

τρόμος είναι το χαμόγελο του αφεντικού

ούζο power

κατανόηση και ενσυναίσθηση

13 ΣΤΙΓΜΕΣ

του ελληνικού αντιαμερικανισμού
της ελληνικής κατάφασης
του ελληνικού ιμπεριαλισμού
και της ωραίας φάσης

1 Ο γυναικολόγος της Ρούλας

22/3/03: Μια από τις γνωστές εσπρεσικές εκπομπές της Ελληνικής τηλεόρασης, πήρε τηλέφωνο γυναικολόγο για να αποφανθεί (ο γυναικολόγος) ποια είναι ακριβώς η κατάσταση με το -σε κίνδυνο- έμβρυο της Ρούλας Κορομηλά. Έγινε ο εξής διάλογος:

-Παρουσιάστρια (άγχος - άγχος): "Μπορείτε να μας πείτε κύριε τάδε μου, το παιδί της Ρούλας κινδυνεύει";

-Βαριά, αργή και σοβαρή φωνή γυναικολόγου-που-ζητάει-φακελάκι: "Κοιτάξτε να δείτε κυρία δείνα μου, αυτές τις μέρες, πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας και τα παιδάκια του Ιράκ που βομβαρδίζονται".

Για την ιστορία, το έμβρυο της Ρούλας τελικά κατέληξε στα σκουπιδάκια (αν δεν το πρόσφερε στην επιστήμη)

2 Οι μόδιστροι και ο χώρος του modeling

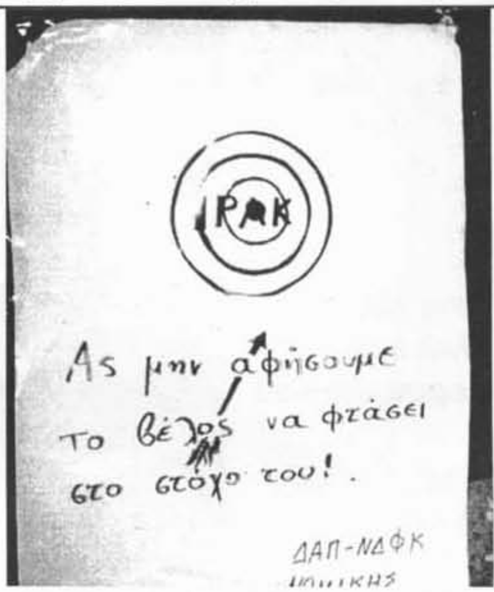
Είναι ατυχές όσο και άκομψο, αλλά οι περιορισμένες οικονομικές και τεχνικές δυνατότητες αυτού του εντύπου, απαγορεύουν την παρούσα στιγμή στον άτυχο αναγνώστη να διαβάσει το μήνυμα στην μπλούζα της αγλίδας μοντέλας. Το μήνυμα είναι "stop war, blair out" και είναι γραμμένο με μεγάλα κόκκινα γράμματα, αρκετά κοντά στο χρώμα της υπόλοιπης μπλούζας ώστε να περνούν απαρατήρητα σ' αυτήν την ασπρόμαυρη ανατύπωση της συμφοράς.

Ο Έλληνας μόδιστρος Λάκης Γαβαλάς αντέγραψε: Γυμνόστηθες που κουβαλούσαν πανώ με ειρηνιστάδι παρέλασαν καμαρωτές στις ελληνικές πασαρέλες. Φωτό δεν έχει: είμαστε κατά της ευγονικής.

3 Η δαπνουδουφουκού της νομικής (όχι μόνο)

Για όσους δεν το ξέρουν, η δαπνουδουφουκού είναι το φοιτητικό τμήμα της νέας δημοκρατίας. Αυτή η προχωρημένη οργάνωση, με κεντρικό και διαχρονικό σύνθημα "και ά και ού και δαπνουδουφουκού", περνά άλλη μια φάση ακραίας πολιτικοποίησης, ανάλογη εκείνης του 1994, όταν το σύνθημα "ελλάς σερβία ορθοδοξία" δονούσε τα αμφιθέατρα των πανσπουδαστικών συνεδρίων. Στην παρούσα τους (σίγουρα συντομότερη) φάση ακραίας πολιτικοποίησης, οι συμπαθείς δεξιοί νέοι έπιασαν τα μετερίζια της νομικής στη Σόλωνος: έβγαλαν τις μικροφωνικές του κόμματος στο πεζοδρόμιο να παίζουν, όχι τα συνήθη μπιτάκια, αλλά metallica και κρέμασαν μπροστά στις πόρτες ένα μαύρο σεντόνι. Σ' αυτό το σεντόνι κόλλησαν με ζελοτέϊπ δικές τους χειρόγραφες αφίσσες κατά του πολέμου, μαζί με μία της ΠΚΣ (του φοιτητικού τμήματος του κκε). Η ΠΑΣΠ (του ΠΑΣΟΚ), είχε πάει παραπέρα, διαχωρίζοντας σοφά τη θέση της.

Επιπλέον, το κόμμα (ποτέ δε σ' αφήνει μόνο σου το κόμμα), τούς τύπωσε μια αφίσσα με ένα παιδάκι, γαλανό ουρανό και πιασάρικο σύνθημα: "όποιος και να φταίει, πάλι θα πληρώσουν οι αθώοι", μπερδεύοντας εύστοχα τους λοιπούς αριστερούς ανθρωπιστές που ακόμα ψάχνουν τρόπο να διαχωριστούν (δύσκολο...).

4 Ο Ελληνικός αστικός τύπος

Η αριστερή αυγή: "Πόλεμος κατά του πλανήτη". Η δεξιά απογευματινή: "Το κρίμα στο λαιμό του". Το πρακτορικό έθνος: "Ο πλανήτης στη σκιά του τρόμου". Ο κουκουέδικος ριζοσπάστης: "Όλοι στους δρόμους". Η καλλιτεχνική βραδυνή: "Που είναι το πετρέλαιο Τζορτζ; Σκάσε και σκότωνε!".

Ευτυχώς, για να μη μας φάνε οι απορίες, πληροφορηθήκαμε έγκαιρα ότι ο Έλληνας πρωθυπουργός πρόσφατα συναντήθηκε διαδοχικά με τους κυριότερους Έλληνες ιδιοκτήτες μήντια. Μάλλον για να τους τρατάρει κανένα φοντανάκι. Πάντως, όλοι συμφωνούν, όλοι βάλανε στην πάντα τα κοντόφθαλμα κομματικά τους συμφέροντα, κι όλοι βρίζουν τον Μπους. Τέτοιες ομοφωνίες όμως, δεν χαρακτηρίζουν τους καιρούς των "ανθρωπιστικών εγκλημάτων". Χαρακτηρίζουν τους καιρούς της "Εθνικής Έκτακτης Ανάγκης". Αντιλαβού;

5 Το (κοινωφελές) συγκρότημα Λαμπράκη

Η εφημερίδα "τα νέα" είναι ό,τι ήταν η ΕΡΤ επί Ανδρέα Παπανδρέου, βγάλε τον Μπιρσίμ (τώρα κάνει τηλεπαιχνίδια...), βάλε το Λευτέρη Παπαδόπουλο. Η εφημερίδα "τα νέα", ανήκει στο συγκρότημα Λαμπράκη, εκεί που ανήκει, για παράδειγμα, και η εταιρεία ταχυμεταφορών "φτερωτός ερμής".
Όταν, πριν από κανα χρόνο, οι εργάτες του "φτερωτού ερμή" απήργησαν, το συγκρότημα Λαμπράκη έστειλε τους καλύτερους νόμικούς του για να τουμπάρουν τους απεργούς. Για μια απεργία είκοσι ανθρώπων δηλαδή, κινητοποιήθηκε τότε γκοτζάμ λαμπρακικός μηχανισμός. Σήμερα, με εκατό χιλιάδες ανθρώπους στους δρόμους να επιβουλεύονται το σύστημα, ο ίδιος μηχανισμός κοιμάται τον ύπνο του δικαίου και παρασύρεται από τη λαϊκή λαίλαπα μέχρι του σημείου "να βγει στο δρόμο". Σαν να μην έφταναν αυτά, ο Λαμπράκης έδωσε τα πολύτιμα λεφτάκια του για να μοιράσει αντιπολεμικά αυτοκόλλητα το Σάββατο 29/3, πακέτο με την εφημερίδα - ναυαρχίδα του σοσιαλισμού. Για τέτοιο κορόϊδο πρόκειται...

6 Η τιμημένη ηλεκτρονική δημοσιογραφία

Ο Νίκος Ευαγγελάτος καλούσε σε άναμμα των φώτων το "πρώτο βράδυ του πολέμου" και οργάνωσε πάνελ όπου οκτώ ειδικοί επιληφθηκαν του ερωτήματος "είναι ο Μπους Σατανιστής;". Ο γνωστός πράκτορας κύριος Τέλλογλου, διαφήμιζε το νέο κίνημα μοστράροντας πανώ με αλφάδια. Η κρατική ΝΕΤ καταδίκαζε τα επεισόδια και ευχόταν η επόμενη πορεία να είναι ακόμη μεγαλύτερη. Το Alter έχει συμπληρώσει το λογότυπό του με ένα "βομβάδι", ασχέτως αν το σύνολο χτυπάει παράξενα όταν το κανάλι δείχνει τσόντες. Παρόλο που σε κάποια από τις πορείες κάηκαν ελληνικές σημαίες, κανένας τηλεοπτικός δημοσιογράφος δεν σκέφτηκε να κάνει ένα ψιλό ζουμαρισματάκι στην καιόμενη γαλανόλευκη και να καταγγείλει. Για να μη φύγει ο κόσμος...

7 Ο δήμος Περιστερίου

Ο δήμος Περιστερίου, από τις τελευταίες εκλογές και μετά, ελέγχεται από τη μεγάλη δεξιά παράταξη. Ο Δήμαρχος Περιστερίου κύριος Παχατουρίδης, είναι ιδιοκτήτης των γνωστών φροντιστηρίων "Παχατουρίδη" και άνθρωπος γνωστών προοδευτικών πεποιθήσεων, τόσο πολύ που η Νέα Δημοκρατία αναγκάστηκε να τον υποστηρίξει στα κρυφά και, μετά την εκλογή του, να πανηγυρίσει στα φανερά.
Επειδή από την άλλη ο κύριος Παχατουρίδης είχε και την υποστήριξη του ΔΗΚΚΙ στα φανερά, δεν πειράζει και πολύ να παρεκτραπούν οι προοδευτικές δυνάμεις του δήμου. Ότι προτιμήθηκε το χαρντκόρ "φονιάδες των λαών Αμερικάνοι" από το ξενερουά "όχι στον πόλεμο", είναι ένα δείγμα της αγωνιστικής πνοής που διατρέχει το συγκεκριμένο δημοτικό συμβούλιο.
Εμ βέβαια: Η κυρία Καραπάτη, η ακροδεξιά λυκειάρχισσα κάτω από της οποίας τις διαταγές πολλοί από εμάς είχαν την τιμή να υπηρετήσουν τη σχολική τους θητεία (γι αυτό γίναμε έτσι), η κυρία Καραπάτη λέω, παρεισήφρησε μεν στον συνδυασμό του κυρίου Παχατουρίδη, αλλά δεν πρόλαβε να εκλεγεί. Πέθανε σε βαθιά γεράματα, αλλιώς να δείτε χέρι που θα τους έβαζε...

8 Το Ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα

Τη θρυλική πια "πρώτη μέρα" του πολέμου, σχολείο από το Περιστέρι βγήκε στο δρόμο σε απ' ευθείας μετάδοση. Οι πίσω της πορείας, στο πνεύμα της γενικότερης χαλάρωσης, άρχισαν να φωνάζουν κάτι άσχετα, μάλλον για τον ΠΑΟΚ. Η φωνή του καθηγητή (εκτός πλάνου) θέλησε να τους επαναφέρει στην τάξη: "Ησυχα γιατί θα πάμε πίσω" (σιγά μη γυρνούσαν αυτοί βέβαια). Γενικά, οι αντιαμερικανικές πορείες του 2003 ήταν οι πρώτες εγκεκριμένες μαθητικές πορείες από την εποχή των μακεδονικών συλλαλητηρίων, γεγονός πολύ εμψυχωτικό: το ελληνικό κράτος είναι τώρα καλό!
Στην ίδια καλοσυνάτη κατεύθυνση, ο πόλεμος συνέπεσε με τις κατεξοχήν αντιπολεμικές εκδηλώσεις του Ελληνικού κράτους: τις, μοναδικές στην Ευρώπη, σχολικές παρελάσεις. Η φετινή επίδειξη Ελληνικής λεβεντιάς και κάλλους (αναλόγως του φύλου), είχε αντιπολεμικό χαρακτήρα, με την έγκριση φυσικά των συμπαθών διευθυντών των Ελληνικών λυκείων. Σε σχολεία κωλοχωρίων όπου ο καλύτερος μαθητής ήταν Αλβανός, έγιναν τα παραδοσιακά πλέον ρατσιστικά επεισόδια, από τους γνωστούς, προσκολλημένους στην παράδοση επαρχιώτες. Η θέση του Αλβανού μαθητή σχετικά με τον πόλεμο, καθόλου δεν απασχόλησε τους καλοκάγαθους χωρικούς. Σιγά μη ρωτήσουμε και τους Αλβανούς άμα γουστάρουν τον μπους, ε;

13 ΣΤΙΓΜΕΣ

9 Ο «φίλαθλος» και οι αναγνώστες του

Οπου βρει στύλο του δίνει και καταλαβαίνει η Αλίσα στην πίστα και όχι μόνον του RASPUTIN

8€ το ποτό στο SARKA και 28 κουκλάρες

Ο "φίλαθλος" για μια και πλέον εβδομάδα λάνσαρε αντιαμερικανικά πρωτοσέλιδα. Απευθυνόμενη στους ίδιους αναγνώστες-πελάτες, η εφημερίδα φιλοξενεί στο εσωτερικό της διαφημίσεις επιχειρίσεων που εμπορεύονται γυναίκες από τις Ανατολικές χώρες, δηλαδή πουλάνε βιασμούς. Ταυτόχρονα, η εφημερίδα βρίζει τους Τούρκους. Αυτά προφανώς γιατί ο "φίλαθλος" (και μάλλον και οι φίλαθλοι γενικότερα) θεωρεί καλύτερα πλασαρισμένους στη σφαγή τους Τούρκους, φοβάται άρα πως αυτοί θα χαρούν την επόμενη ευκαιρία καταναγκαστικής πορνείας. Και τότε πώς θα φάει ψωμάκι ο "φίλαθλος" (και οι φίλαθλοι γενικότερα); Το κακό είναι ότι μάλλον άδικα φοβούνται τα καθάρματα...

Σε άλλα στιγμιότυπα από τον ευγενή κόσμο των σπορ, αντιαμερικάνοι είναι ο Στέλιος Γιαννακόπουλος, ο Πέντραγκ Τζόρτζεβιτς, ο Ίλια Ίβιτς, όλοι οι ντοπαρισμένοι Έλληνες ολυμπιονίκες (ως γνωστόν παίρνουν τα ντράγκς απ' τη Ρωσσία), οι φίλαθλοι του βάζελου που πήγανε με τους αγκυλωτούς στην Ισταμπούλ, ο Δήμος Ντικούδης, ο Γιώργος Αλεξόπουλος, οι οπαδοί του Πας Γιάννινα που πλάκωσαν τους βάζελους στο ξύλο με την ευγενή χορηγία των Γιαννιωτών ματάδων, οι οπαδοί ΑΕΚ και ΠΑΟΚ που έβγαλαν κοινό πανώ, και, κατά πάσα πιθανότητα, ο Μάκης Ψωμιάδης (ως χριστιανός ορθόδοξος). Τον Ψωμιάδη δεν τον αφήνουν να το λέει δημόσια. Θα ήταν αρνητική διαφήμιση.

10 Οι περιθωριακοί ναζήδες και οι mainstream φίλοι τους

Ο ΦΙΛΟΤΟΥΡΚΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΪΣΡΑΗΛΙΝΟΣ, ΑΞΙΟΤΙΜΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΠΕΡΛ

Ο πρίγκιπας του σκότους, «ένα πολ

Η "Χρυσή Αυγή" η έγκυρη εφημερίδα "Στόχος" και οι λοιποί περιθωριακοί ναζήδες, έχουν έτοιμη ανάλυση για τα αίτια του πολέμου: Ο Μπους είναι εβραίος, οι Τούρκοι επιβουλεύονται την Ελλάδα, μόνη λύση η εθνική επανάσταση.

Πέρα από τις ακρότητες πάντως, βρίσκουν, όπως πάντα, πολλούς να συμφωνήσουν, με πρώτη την "ελευθεροτυπία": Πίσω από τα αμερικανικά γεράκια βρίσκονται το Εβραϊκό και το Τουρκικό λόμπι, αμφότεροι ορκισμένοι εχθροί της Ελλάδας που, ως η μόνη μη διαθέτουσα λόμπι (μμμ...), καλά θα κάνει να φυλάει τα ρούχα της. Κατά τ' άλλα, η γνωστή μοναξιά της μειονότητας μαστίζει τους περιθωριακούς ναζήδες που και πάλι θ' αναμετρηθούν με αμείλικτα ερωτήματα σαν κι αυτό το παλιότερο: αφού ο τόπος είναι φίσκα στους φυσιολογικούς ρατσιστές, εμείς γιατί είμαστε 50 ψυχάκια όλοι κι όλοι, 100 μαζί με τις γριές;

13 ΣΤΙΓΜΕΣ

11 Οι δήμοι της Ανατολικής Αττικής

Συλλαλητήριο το Σάββα
Δημοτικό Πούλμαν
δρομολόγια προς και
της Δάφνης.
Σημεία Επιβίβασης:
Πλατεία Κύπρου 11
Πλατεία Υμηττού 11.1
Δημαρχείο 11.3
Πλατεία Χαραυγής 11.4

Η ώρα της επιστροφής
στο Πούλμαν.

Ο γνωστός και από τη συμμετοχή του στα δημοτικά πράγματα κατά τη διάρκεια της Χούντας κύριος Ιωάννης Καζάκος, δήμαρχος Ζωγράφου, συμμετείχε μαζί με ολόκληρο το δημοτικό συμβούλιο και τους ψηφοφόρους του σε ζωγραφιώτικη πορεία. Η πορεία ξεκίνησε από του Ζωγράφου και κατέληξε στο συλλαλητήριο της πλατείας συντάγματος. "Ο δήμαρχος δεν σταμάτησε στιγμή να μοιράζεται τις ανησυχίες του με τους γύρω του για το ενδεχόμενο ενός νέου αιματοκυλίσματος στην περιοχή της μέσης ανατολής. Κάποια στιγμή μάλιστα, με πάθος, φώναξε συνθήματα κατά του πολέμου, ενώ άκουσε και τη γνώμη του κόσμου που τον ακολουθούσε στο θέμα" (από την εφημερίδα των ανατολικών δήμων, "η έγκυρη είδηση").

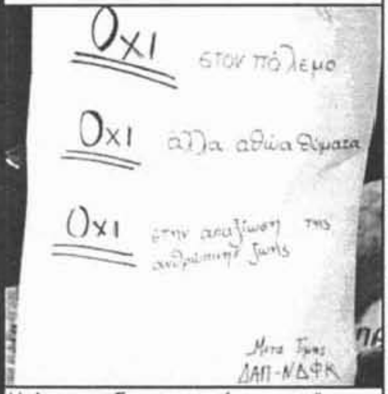
Στο δήμο Υμηττού από την άλλη βαριούνται να περπατάνε, και το δημοτικό συμβούλιο, αφού καταδίκασε ομόφωνα τον πόλεμο, έβαλε το δημοτικό πούλμαν να εκτελεί δρομολόγια "προς και από το μετρό της Δάφνης για την προσέλευση και αποχώρηση των Υμηττιωτών στο αντιπολεμικό συλλαλητήριο". Οι ώρες αναχώρησης του πούλμαν γνωστοποιήθηκαν στον υμηττιώτικο λαό με αφίσσες. Η ώρα της επιστροφής θα ανακοινωνόταν στο πούλμαν.

13 ΣΤΙΓΜΕΣ

13 Η ελληνική «κοινή γνώμη»

Οι μεσαίες επιχειρήσεις της ένδυσης, κατά βάθος είναι γνωστό: δεν θέλουν ειρήνη, παιδική εργασία θέλουν. Για την ώρα ας είναι καλά τα φασόν από Βουλγαρία...

Η Δαπνουδουφουκού μερος ΙΙ.

Η μικροφωνική που έπαιζε metallica. Διακρίνονται αχνά οι αντιπολεμικές αφίσσες δαπ και κνε. Της κνε είναι σαφώς πατριωτικότερη: Όλη η Ελλάδα μια γροθιά...

Οι μικρές επιχειρήσεις του μοναστηρακίου. Άμα λάχει, πουλάνε και μπλούζες "Τούρκος καλός μόνο νεκρός, Ο.Υ.Κ."

Στις 2/4/2003 κυκλοφόρησε η ετήσια έκθεση του Στέϊτ Ντιπάρτμεντ "για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στα διάφορα μέρη του κόσμου". Η έκθεση αυτή περιλάμβανε την Ελλάδα σαν μια από τις χώρες που καταπατά "τα ανθρώπινα δικαιώματα". Πράγματι, η Ελλάδα έχει πολλά "ανθρώπινα δικαιώματα" να καταπατήσει, και τα καταπατά όλα: των τσιγγάνων, των μεταναστών, των φυλακισμένων, της τουρκικής μειονότητας στη Θράκη...

Ο Ελληνικός τύπος, από τη μεριά του, προτίμησε να αναφερθεί στην έκθεση με αφορμή την αναφορά της στην "καταπίεση της μειονότητας της Βορείου Ηπείρου" και να λήξει το θέμα εκεί. Σωστό: ο Ελληνικός τύπος, αντίθετα απ' ότι του καταλογίζουν οι αφελείς, διατηρεί *καί* το δικαίωμα *καί* την ευθυκρισία να αναγνωρίζει το εθνικά επωφελές από το εθνικά επιζήμιο. Όχι όμως το σύνολο του Ελληνικού τύπου! Στην τελευταία σελίδα της αριστερής Ελευθεροτυπίας, έχει απομείνει μια ειλικρινής φωνή, που λέει τα πράγματα με τ' όνομά τους. Το ότι αυτή η φωνή είναι ταυτόχρονα και από τις πλέον ευφραδείς φωνές του αντιαμερικανισμού, σίγουρα δεν είναι από τα τυχαία που απλώς συμβαίνουν. Παρακάτω θαυμάζουμε στα γρήγορα λίγη σκέψη Χρήστου Μιχαηλίδη:

"Είναι και η Ελλαδίτσα μας σε αυτή τη λίστα, ως μη συμπεριφερόμενη δίκαια προς ορισμένες μειονοτικές ομάδες (...) και εντάξει (...) εμείς θα τα διορθώσουμε τα λάθη μας, όπως ήδη έχουμε κάνει σε μεγάλο βαθμό άλλωστε. Εσείς όμως (του Αμερικανικού υπουργείου εξωτερικών) δεν είναι λίγο άκομψο τώρα, τώρα που έχετε εισβάλει με το "έτσι γουστάρω και λογαριασμό δεν δίνω σε κανέναν" στο Ιράκ, να εγκαλείτε άλλους για παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων; Ντροπή".

Μεγάλες στιγμές του Ελληνικού τύπου αυτές, στιγμές όπου ο κοινά αναγνωρισμένος ως ηλίθιος Μιχαηλίδης μπορεί να αναγνωρίζει σε όλους τους συναδέλφους του μια ηλιθιότητα μεγαλύτερη από τη δική του, και να έχει και δίκιο. Λέει ο ηλίθιος: Γιατί συνάδελφοι να αποκρύψουμε ετούτη την ταπεινή είδηση; Μήπως θα ξεσηκωθεί κανας ευαίσθητος; Μήπως θα παρελάσουν στις 28 Οκτώβρη τίποτα σχολεία ενάντια στην καταπίεση των Αλβανών ποινικών; Μήπως θα βγουν οι κανίβαλοι νοικοκυραίοι να κλάψουν ντροπαλά που διαπομπεύεται το όνομα της χώρας στα εξωτερικά; Μήπως θα θυμηθεί κανείς ότι η Τουρκική μειονότητα δεν έχει κόμμα δικό της όπως η καταπιεσμένη "Βορειοηπειρώτικη"; Πού είναι τέλος πάντων το φαρμάκι της αυτής της είδησης; Πού είναι το νέο της; Και πού είναι το κοινό της;

Πουθενά και παντού: Η Ελληνική "κοινή γνώμη", ο θρυλικός "κοσμάκης", ο λεγόμενος "Ελληνικός λαός", πολύ απλά, *ξέρει πράματα.* Και ξέρει και θάματα.

Το ξέρουν κι οι πέτρες ότι στην Ελλάδα οι φυλακισμένοι υποφέρουν, και είναι ένα γεγονός λογικό, αποδεκτό: η γενική απαίτηση είναι να μεταφερθούν μακριά, εκεί που δεν τους βλέπουμε.

Οι αναγνώστες του φίλαθλου, μια ομάδα που καθόλου δεν μπορεί να κατηγορηθεί για μανία ενημέρωσης, *ξέρουν* ότι υπάρχουν μαγαζιά όπου γυναίκες εξαναγκάζονται με τη βία να

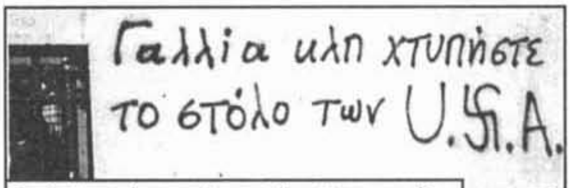
στιγμή bonus

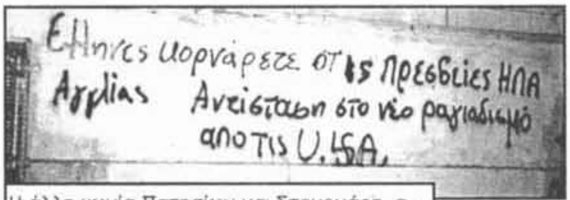
12 Οι fans των Fuzztones

Όταν οι managers των fuzztones αποφάσισαν να δώσουν συναυλία στην Αθήνα, λογάριασαν δίχως τους Έλληνες αντιαμερικάνους.
Πίσω έχει η αχλάδα την ουρά όμως. Στη συναυλία, ο λεβέντης που ανέβηκε στη σκηνή και ζήτησε το μικρόφωνο, δεν ήθελε να τραγουδήσει μαζί με τη μπάντα, αλλά (τί άλλο) να βρίσει το Μπους. Ολόκληρο το club Gagarin τσίμπησε κι άρχισε εν χορώ να βρίζει τους Αμερικάνους που είναι φονιάδες των λαών, ξενερώνοντας απίστευτα τους ψιλοναρκομανείς καλλιτέχνες που γενικώς έχουν άλλα ενδιαφέροντα...

Γωνία Πατησίων και Στουρνάρη. Ο γρουσούζης που έγραψε αυτή τη μαλακία, μπορεί να περηφανεύεται ότι κατέχει το ρεκόρ του μακροβιότερου συνθήματος για το συγκεκριμένο σημείο, προφανώς λόγω ανοχής των καθαριστών.

Η άλλη γωνία Πατησίων και Στουρνάρη, ανήκει κι αυτή στον τρελλό αριστερό. Βέβαια, καθόλου για τρελλό δεν πρόκειται. Με δύο μόνο συνθήματα πιάνει μια χαρά το πνεύμα της εποχής: παγκόσμιος πόλεμος κι Ελληνική εθνική ενότητα, μια χαρά χαρμάνι.

Καθώς "ο Έλληνας" είναι, όπως και να το κάνουμε, έννοια απροσμέτρητης θετικότητας, το σύνθημα "ο μπους είναι έλληνας", είτε είναι ανθελληνικό, είτε φιλομπουσικό (αποκαλεί τον μπους "έλληνα", άρα τον παινεύει). Και στις δύο περιπτώσεις, η κοβα υμηττού του κκε έπρεπε να παρέμβει για να αποκαταστήσει την τάξη. Η μάχη έλαβε χώρα στην οδό "Εθνικής αντίστασης", πράγμα που κάτι πρέπει να σημαίνει, αν και προς το παρόν μας διαφεύγει...

στην εισβολή στο Ιράκ

Σάββατο 5 Απριλίου 7.00 μ.μ.

Πλ. Δικαστηρίων

οδ. Πανεπιστημίου (έναντι REX)

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΦΟΡΟΥΜ

Μαζεύτηκαν τα think tank των περιθωριακών ναζήδων και ασχολήθηκαν με το παλιό ερώτημα σε νέα μορφή:

-Ρε μαλάκες, αφού τα ίδια λέμε, γιατί το ελληνικό κοινωνικό φόρουμ έχει κόσμο κι εμείς είμαστε 50 ψυχάκια, 100 μαζί με τις γριές;

-Γιατί τους λένε "φόρουμ"! είπε ο πιο μάγκας

-Ναι! ναι! και το δικό μας, φόρουμ να το πούμε! είπαν όλοι μαζί. Και φόρουμ το είπανε.

πηδιώνται νύχτα μέρα για λεφτά. Το ξέρουν, όχι γιατί τους έψησε ο "φίλαθλος", αλλά *γιατί οι ίδιοι αγοράζουν και βιάζουν αυτές τις γυναίκες δεκαπέντε χρόνια τώρα.*

Οι νοικοκυραίοι *ξέρουν* για τους μετανάστες εργάτες. Έχουν αγοράσει οι ίδιοι την εργασία τους κοψοχρονιά, έχουν επικροτήσει τις σκούπες, έχουν επιβάλλει το φόβο, έχουν χειροκροτήσει μέχρι και τους δολοφόνους τους, όταν το επέβαλλαν οι περιστάσεις.

"Ο κοσμάκης" *ξέρει καλά* ότι υπάρχει η Τουρκική μειονότητα. Αλλά δεν ανησυχεί μήπως παρακαταπιεστεί κανας Τούρκος. Αντίθετα: ανησυχεί μήπως "αποσχιστεί η Θράκη".

Ετούτη εδώ η κανιβαλική μηχανή που λέγεται "Ελληνικό κράτος" και μαζί "ο κοσμάκης", όλο μαζί δηλαδή "η Ελλαδίτσα" του Μιχαηλίδη, ξέρει πολύ καλά τί έχει συμβεί στα γύρω τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια. Και με αυτή τη γνώση μπροστάρισσα είναι που εκφράζει "η Ελλαδίτσα" τον αντιαμερικανισμό της σε κάθε ευκαιρία. Πράγματι, δεν είναι καμιά καινοτομία ο Ελληνικός αντιαμερικανισμός. Έχει εκφραστεί και παλιότερα, όταν "οι Αμερικάνοι" "βομβάρδιζαν τον αδελφό Μιλόσεβιτς", όταν "οι Αμερικάνοι" "πίεζαν για την παράδοση του σύντροφου Οτσαλάν", όταν "οι Αμερικάνοι" "σιγοντάριζαν την Τουρκία στην κρίση των Ιμίων". Σε καμιά από αυτές τις περιπτώσεις δεν έριξε το κράτος ο ελληνικός αντιαμερικανισμός. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις όμως, έγινε η κολυμπήθρα όπου βουτήχτηκε το Ελληνικό μεγαλείο, ξεπλύθηκε προσεχτικά, σκουπίστηκε και παραδόθηκε αστραφτερό για μελλοντική χρήση.

Όταν "οι Αμερικάνοι" "βομβάρδισαν τον αδελφό Μιλόσεβιτς", ήταν ο αντιαμερικανισμός που έκρυψε την προηγούμενη ελληνοσερβική συμμαχία, το ενάμισυ εκατομμύριο ελληνικών υπογραφών ενάντια στη δίωξη του σερβοφασίστα Κάραζιτς, τη γενική υποστήριξη των "Σέρβων μαχητών" κατά τη σφαγή των Βόσνιων και τη γενική αδιαφορία κατά τη σφαγή των Αλβανών Κοσοβάρων.

Όταν "οι Αμερικάνοι" "υποστήριξαν την Τουρκία στην κρίση των Ιμίων", ήταν ο αντιαμερικανισμός (και ο αντιτουρκισμός) που απέκρυψε ολόκληρη την προηγούμενη ιστορία του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού για το Αιγαίο, τη στρατηγική επιλογή του Ελληνικού κράτους να επιτεθεί στο Τουρκικό, να το αποκλείσει πολιτικά και οικονομικά με τις πλάτες της εε.

Όταν "οι Αμερικάνοι" "πίεσαν για να παραδοθεί ο αγωνιστής Οτσαλάν στην Τουρκία", ήταν ο αντιαμερικανισμός που απέκρυψε ότι εκείνη τη στιγμή οι στρατηγικές επιλογές του Ελληνικού κράτους σε σχέση με το Τουρκικό, άλλαξαν από την περικύκλωση στη συνεργασία, κατεύθυνση που συνεχίζεται ακόμη.

Σήμερα, τώρα που μιλάμε, ο ελληνικός αντιαμερικανισμός είναι ξανά στο δρόμο, κι αν έχει κρύψει τόσα βουνά όλ' αυτά τα χρόνια, ο καθείς μπορεί να καταλάβει τί είδους χάπι είναι γι αυτόν μια έκθεση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Αλλά δεν είναι η συγκεκριμένη έκθεση το ζήτημα. *Ο αντιαμερικανισμός είναι στο δρόμο σήμερα, ακριβώς γιατί η κανιβαλική μηχανή συνεχίζει να δουλεύει.* Ακριβώς τώρα, το Ελληνικό κράτος πλασάρεται για τη νέα μοιρασιά του κόσμου. Ακριβώς τώρα, η τράπουλα των βαλκανίων ανακατεύεται για να ξαναμοιραστεί. Μέσα σε αυτό το ανακάτωμα, οι αντιαμερικάνοι, ακόμη κι όταν αρθρώνουν το πλέον εξτρήμ σύνθημά τους (το "έξω η Ελλάδα από τον πόλεμο" του κκε), δείχνουν ταυτόχρονα τα όρια και τις στοχεύσεις του αντιαμερικανισμού:

Γιατί *η Ελλάδα δεν είναι έξω από τον πόλεμο.* Οι υπουργοί της οργώνουν τον πλανήτη καπαρώνοντας οφέλη, παζαρεύοντας εξυπηρετήσεις, οι στρατιωτικές βάσεις και ο εναέριος χώρος της δουλεύουν γι αυτό τον πόλεμο, είναι οι μάρκες στο παγκόσμιο πολεμικό παζάρι. *Ταυτόχρονα, η Ελλάδα δεν μπορεί να είναι έξω από τον πόλεμο. Γιατί οι κρατικές οντότητες δεν μπορούν να μένουν έξω από τους πολέμους, είναι οι ίδιες πόλεμος.* Γιατί, όπως λέει ακόμη και ο πρόεδρος Τσοβόλας όταν αποφασίζει να μιλήσει σοβαρά "τα κράτη δεν έχουν μόνιμους φίλους και μόνιμους εχθρούς, τα κράτη έχουν μόνιμα συμφέροντα".

Λέγοντας "έξω η Ελλάδα από τον πόλεμο" το αντιαμερικανικό "κίνημα", με ένα και μόνο απλοϊκό σύνθημα, διαγράφει αυτό το γνωστό, ακόμη και στον πρόεδρο Τσοβόλα, γεγονός. Λέγοντας έξω η "Ελλάδα από τον πόλεμο", το αντιαμερικανικό "κίνημα" αναγνωρίζει με μαεστρία στην Ελλάδα -και στον εαυτό του- μια στοιχειώδη αθωότητα, μιαν ανύπαρκτη δυνατότητα ουδετερότητας. Διαγράφει το βασικό γεγονός: Ότι δηλαδή *αυτός ο πόλεμος είναι και της Ελλάδας.*

Ταυτόχρονα, το αντιαμερικανικό "κίνημα" επιδεικνύει το βασικό του χαρακτηριστικό: Το "κίνημα" που που αλώνισε τους δρόμους, φθίνοντας μέρα με τη μέρα, το "κίνημα" που για άλλη μια φορά ένωσε ("Έλληνες")

εργάτες και αφεντικά κάτω από τη σκέπη κοινών συνθημάτων, ήταν εναντίον της Αμερικής. *Ταυτόχρονα, αυτό το "κίνημα", ήταν υπέρ της "Ελλαδίτσας", γιατί δεν ήταν "υπέρ" κανενός άλλου, ούτε εργάτη ούτε κράτους. Αυτό το κίνημα, ήταν ένα κίνημα εθνικής ενότητας.*

Δεν είναι παράξενο λοιπόν που ουδείς από τους συμμετέχοντες προβληματίστηκε σχετικά με την προφανή αδυναμία του κινήματος "να σταματήσει τον πόλεμο". Φυσικά και ο πόλεμος δεν θα σταματήσει. Φυσικά και το Ελληνικό κράτος θα συμμετάσχει με τα μπούνια, και μάλιστα θα συμμετάσχει όπως το θέλουν οι αντιαμερικάνοι: ανεξάρτητο και περήφανο, επιδιώκοντας τα "εθνικά συμφέροντα", δηλαδή τα συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου. Φυσικά και οι πλέον ευαίσθητοι των αντιαμερικάνων θα μπορούν να εξαγοράσουν τις τύψεις τους πουλώντας τζάμπα αγωνιστικότητα. Κανένα πρόβλημα. Όσο πορείες που γυρίζουν γύρω από την Ελληνική βουλή εναντιώνονται στην αφηρημένη έννοια του "Μπους", όσο εργάτες που ζούν στην αδιαμφησβήτητη επικράτεια του Ελληνικού κεφαλαίου αναλώνονται να φωνάζουν "φονιάδες των λαών Αμερικάνοι", *όσο ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας του Ελληνικού κράτους αποκρύπτεται, τα αφεντικά, οι υπάλληλοι και οι σύμμαχοί τους μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι.*

Με τη σειρά του αυτός ο μηχανισμός (κράτος, υπάλληλοι, σύμμαχοι) φαίνεται πως κάτι έχει κρατήσει από τα μαθήματα του παρελθόντος. Κανένας από αυτούς δεν φοβήθηκε τον Ελληνικό αντιαμερικανισμό. Το κράτος ανέχθηκε τον αντιαμερικανισμό, ακόμη και στους δρόμους, ακόμη και στις εθνικές εορτές και παρελάσεις. Οι υπάλληλοι υποδαύλισαν τον αντιαμερικανισμό από τις πιο σιχαμένες τηλεοπτικές εκπομπές, από τα πιο βρωμερά πρωτοσέλιδα του σκανδαλοθηρικού τύπου. Οι σύμμαχοι υιοθέτησαν τον αντιαμερικανισμό στις πιο ρατσιστικές από τις συζητήσεις τους, στις πιο κανιβαλικές από τις προθέσεις και τους λόγους τους.

Με αυτή την έννοια, δεν είναι παράξενο που το κίνημα εθνικής ενότητας μπόρεσε να υποστηριχθεί από τη ΓΣΕΕ, από τα μήντια, από τους μικρούς επιχειρηματίες, από τους έλληνες μόδιστρους, από τους νταβάδες της νύχτας, από τους περιθωριακούς ναζήδες, από ακροδεξιούς δημάρχους, από τα μαγαζιά της παραλιακής, από το περιοδικό "κυνηγεσία και κυνοφιλία", από το μαιευτήρα της Ρούλας, από τους πιο σιχαμένους μικροαστούς, από τον πρόεδρο Μαργαρίτη, από το Ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, από τον Κώστα Λαλιώτη, από το ΠΑΣΟΚ, από το Συνασπισμό, από το ΚΚΕ, από το ίδιο το Ελληνικό κράτος. Το αντιαμερικάνικο κίνημα ήταν χρήσιμο, ήταν επίκαιρο, ήταν μια πρώτη προετοιμασία για τους δύσκολους καιρούς που καλπάζουν προς τα δώθε. Θα είναι οι καιροί του πολέμου αυτοί, οι καιροί του μοιράσματος του κόσμου. Και σε τέτοιους καιρούς η εθνική ενότητα είναι πάντα χρήσιμη. Και πάντα ζητούμενη.

Για τους συντρόφους

Δυο παραγράφους παραπάνω γράψαμε: "ουδείς από τους συμμετέχοντες προβληματίστηκε σχετικά με την προφανή αδυναμία του κινήματος να σταματήσει τον πόλεμο". Αυτό είναι βέβαια ανακριβές: υπήρξαν σύντροφοι που συμμετείχαν σ' αυτές τις πορείες. Κάποιοι απ' αυτούς την ένιωσαν αυτή την αδυναμία στο πετσί τους. Έχουμε υπ' όψη το άγχος που νιώθει κανείς όταν βλέπει κάτι που νομίζει "κίνημα" να εκτρέπεται (αντίθετα απ' ό,τι ο ίδιος θα ήθελε) προς τον πατριωτισμό. Έχουμε υπόψη τη λύσσα που πάει πακέτο με την αδυναμία να επηρεάσεις καταστάσεις. Καθώς το κίνημα πηγαίνει σπίτι του, καθώς η εθνική ενότητα έχει δουλευτεί για άλλη μια φορά, αυτή η λύσσα θα μας μείνει.

Είναι μια λύσσα παρήγορη, γιατί μπορεί και να είναι μια λύσσα διδακτική: η αδυναμία να επηρρεάσεις καταστάσεις, δεν οφείλεται στα περιορισμένα μέσα ή στους μικρούς αριθμούς. Κι αυτά έχουν το ρόλο τους, αλλά δεν είναι εκεί η πρωταρχική αιτία. Στη βάση του ζητήματος, είναι το προφανές: Ότι δηλαδή αυτός ο πόλεμος δεν μπορεί να σταματήσει τώρα, και δεν μπορεί να σταματήσει όσο νοείται σαν "ο πόλεμος του Μπους". Ακριβώς στην έννοια του "πολέμου του Μπους" είναι που θεμελιώνεται η απόκρυψη του ελληνικού ιμπεριαλισμού, ακριβώς στην έννοια του "πολέμου του Μπους" είναι που φυτρώνει η εθνική ενότητα. Με αυτό τον τρόπο είναι που μπορεί η "αίσθηση του ανίσχυρου" να δείξει προς γόνιμες κατευθύνσεις. Η αντίθεση στον πόλεμο, θα πρέπει να περάσει από τη συνειδητοποίηση ότι *αυτός ο πόλεμος είναι και του ελληνικού κράτους. Είναι πόλεμος και του Ελληνικού εθνικού κορμού.* Ενάντια σ' αυτό το κράτος, ενάντια σ' αυτό τον εθνικό κορμό είναι που πρέπει να σχεδιαστούν οι αντιστάσεις και, έπειτα, οι επιθέσεις του μέλλοντος. Ενάντια σ' αυτό το κράτος, ενάντια σ' αυτό τον εθνικό κορμό είναι που πρέπει να γίνουμε πρώτα επίκαιροι, κατόπιν διάφορα άλλα προς το παρόν αδιανόητα, και τελικά επικίνδυνοι.

Ο "Βαλάντης", όποιος διάολος κι αν είναι, αγρίεψε και άρχισε τα σπρέϊ για την ειρήνη. Ταυτόχρονα, στο κάτω μέρος της αφίσσας του, δόθηκε η ευκαιρία για ένα σημαδιακό μητροπολιτικό μικρογεγονός...

Αυτό είχε από κάτω η αφίσσα του "Βαλάντη", υποδεικνύοντας διάφορα παλαβά που έχουν κατά καιρούς γραφτεί για τη λεγόμενη "μητροπολιτική συνθήκη". Κατά τ' άλλα, για τα think tank των περιθωριακών ναζήδων είπαμε ήδη, μην το παραχέσουμε.

Τελικά βέβαια υπάρχει Ελληνικό λόμπι στις ΗΠΑ. Εδώ, ένα δυναμικό κομμάτι του λόμπι παρακολουθεί την παρέλαση της 25ης Μαρτίου στη Νέα Υόρκη. Το πλακάτ god bless our troops, συνδυασμένο με Ελληνικές σημαίες και σημαίες του Ολυμπιακού, αποδεικνύει ότι ο αντιαμερικανισμός δεν βρίσκεται στα γονίδια της φυλής. Όπως και ο πατριωτισμός, ο αντιαμερικανισμός είναι κοινωνικός και χρήσιμος. Η ακριβής θέση του λόμπι σχετικά με τον πόλεμο αποκρύπτεται συστηματικά από τα μμε της αλήθειας και του αντιαμερικανισμού, και αυτή η φωτογραφία βρέθηκε, προφανώς κατά λάθος, να φιγουράρει στα αθλητικά της Ελευθεροτυπίας...